

Ο τόπος και ο άνθρωπος

της Ιφιγένειας Γαβριήλ

Πριν λίγους μήνες βρέθηκα για πρώτη φορά στο χωριό του πατέρα μου, την Κυδρέα. Στα πλαίσια ενός έργου που χρηματοδοτείται από τα Ηνωμένα Έθνη και αφορά στη Γεωλογική κληρονομιά του νησιού, μαζί με τον συνάδελφο γεωλόγο Mehmet Necdet καταγράφουμε σημαντικούς γεώτοπους. Ο Μεχμέτ, που απλόχερα μοιράζεται τις γνώσεις του μαζί μου, μου είπε ότι θα με πάρει σε ένα σημαντικό γεώτοπο στην Κυδρέα. Όντως όταν φτάσαμε εκεί κατάλαβα τι εννοούσε. Μπορούσα να δω την επαφή του κροκαλοπαγούς με τον ασβεστόλιδο, τον φλύσχη της Κυδρέας αλλά και τις λάβες. Πραγματικά πολύ εν-

διαφέρουσα η γεωλογία στο σημείο αυτό! Γνώριζα την Κυδρέα μόνο από περιγραφές οπότε δεν ήμουν σίγουρη για το που βρισκόμουν, όταν όμως φτάσαμε στον Κεφαλόβρυσσο ήμουν σίγουρη ότι αυτή είναι η ενορία της Σιρκανιάς. Προχωρώντας αντίκρια κάτι πολύ γνώριμο αν και πρώτη φορά βρισκόμουν εκεί. Το σπίτι της γιαγιάς μου και της δείας μου. Τα αναγνώρισα από μια φωτογρα-

φία που είχαμε στον τοίχο του σπιτού μας. Απίστευτο! Μπορούσα να αναγνωρίσω λεπτομέρειες που μου είχαν διηγηθεί και ένιωσα ότι ένα κομμάτι του παππού μου και της γιαγιάς μου ήταν ακόμη εκεί. Κάποιες φορές μου τέθηκε το ερώτημα “Μα, καλάν! Νιώθεις ότι είσαι από την Κυθρέα αφού δεν έζησες ποτέ τζιαμέ;”. Νομίζω ότι κάποτε κάνω κι εγώ στον εαυτό μου αυτή την ερώτηση. Τώρα μπορώ να πω ότι η απάντηση είναι: Ναι! «Ναι γιατί η ιστορίες που μου διηγήθηκαν από μωρό ήταν τόσο ζωντανές και περιγραφικές που ήταν σαν να ήμουν εκεί. Γιατί όταν βρέθηκα εκεί ένιωσα τό μέρος τόσο οικείο και γνώριμο που μάλλον ανήκω εδώ. Γιατί ο τόπος συχνά ταυτίζεται με τους ανθρώπους. Πέραν από τη μεγάλη συγκίνηση που ένιωσα δεν θα ήθελα σε καμία περίπτωση η στιγμή αυτή να ταυτιστεί με μίσος. Το γεγονός ότι ο Μεχμέτ ήταν μαζί μου εκείνη την στιγμή μου υπενθύμισε ότι η καλοσύνη και η ευγένεια των ανθρώπων δεν καθορίζεται από τη θρησκεία ή τη γλώσσα τους. Οι άνθρωποι φεύγουν, τα ειρηνικά χρόνια τα διαδέχεται ο πόλεμος και η εξουσία αλλάζει χέρια. Ο τόπος όμως θα μείνει για εκατομμύρια χρόνια εκεί. Ο μόνος τρόπος που έχω για να αποκτήσω δικές μου μνήμες και να απλώσω τις δικές μου ρίζες, είναι μέσα από τη μελέτη της γεωλογίας του τόπου αυτού. Γι’αυτό και στα πλαίσια του έργου αυτού άρχισα να μελετώ την περιοχή, ενώ συμπεριλάβαμε μαζί με τον Μεχμέτ την ενορία της Συρκανιάς σε πρόσφατη γεωλογική εκδρομή που διοργανώθηκε τον περασμένο Σεπτέμβριο.

Αυτό το άρθρο το γράφω εις μνήμη της γιαγιάς μου Φιγενούς και του παππού μου Γαβρίλη που θα ήταν περήφανοι για εμένα που “ανεμίζω τα χώματα” στον τόπο τους!

“Ανεμίζει τα χώματα”: Αυτή ήταν η εξήγηση του βοσκού παππού μου για το τι δουλειά κάνει ένας γεωλόγος.